

Silver Pigeon 687 III

Tekst og foto: Thorkild Ellerbæk og producent

VÅBEN: Beretta har efter min mening indimellem svært ved at finde ud af, hvad der er "breaking news". Måske hænger det sammen med at være de største og ikke mindst i egne øjne de bedste. Det er altid "store nyheder" fra italienerne og stort show. Men her i dette turbulente år har de måttet lancere en ny udgave af Europas måske mest solgte over/under, Silver Pigeon, på nettet.

Jeg har testet både I og II. Så nu er det III'eren. Og der er gode nyheder i dette gevær. Der er tale om en model 687, hvor Silver Pigeons tidligere var model 686. Groft sagt er der tale om ens geværer, men i forskellige udgaver, altså udseende, finish og graving. Det interessante er, at Beretta nu tilsyneladende er gået helt væk fra ideen om, at de nye 690-modeller skulle erstatte 680-serien. Det var ellers planen, da 690 kom på markedet, men nu sker det næppe.

680-serien er også den mest solgte i Berettas sortiment blandt de billigere haglgeværer. Og mange skyder stadig med nogle af de første 682'ere, som nærmest har kultstatus.

Jeg skal være ærlig og indrømme, at flere af de tidligere udgaver af 686 Silver Pigeon I og II ikke hører til mine favoritter. Ikke, at der er noget at udsætte på kvaliteten, som for det meste er i orden. Der har undervejs været tekniske problemer, som ifølge de bøssebrugere, jeg har talt med, skyldes manglende færdiggørelse og kontrol i Italien. Det sætter sig spor ude i kredsen af købere.

Jeg har først og fremmest været efter Beretta på grund af kvaliteten af finish og udseende. Enhver kan gå ind og kigge på SP'ere på hylden og vil kunne finde geværer, som efter min opfattelse er under standard: alt for skarpe netskæringer, grimme og uskarpe graveringer, og metalarbejdet på de bevægelige dele har også indimellem været utilfredsstillende.

Skæftetræet på Silver Pigeon har mildt sagt også varieret i kvalitet. Lige fra noget, der ligner svensk fyrretræ, til tyrkisk discount-valnød (dog pænere). Dette er for mange ligegyldigt, men efter min mening en del af geværet, når vi er

i en klasse, hvor vi forventer rimelig kvalitet.

I de sidste seks-syv år har Beretta for alvor fået konkurrenter ind på hylderne i forretningerne. Jeg tænker på deres naboer i Brescia: Caesar Guerini, B. Rizzini og Fabarm. Alle med modeller, som på den front kan udkonkurrere enhver Silver Pigeon. For slet ikke at tale om de bedre tyrkiske geværer, som også distancerer Beretta på netop det, vi kan kalde "the final touch".

Tager kampen op

III'eren i udgave 687 er helt sikkert Berettas forsøg på at tage kampen op i den hårde klasse af mellemprisgeværer, hvor de i mange år har siddet på magten sammen med Browning. Nu er der sket noget, og selv mastodonten blandt dem alle kan se, at det på lang sigt ikke er muligt at sælge geværer bare på navnet.

Købere i dag vil have kvalitet og god finish, og det har ikke været SP-seriens kendetegn. Går vi et par trin op på Beretta-skalaen, er 690-serien et bevis på, at de kan gøre det.

Overordnet er indtrykket af den nye Silver Pigeon positivt. Skæftetræet er rykket fra "det

Det er nok agerhønen på venstresiden af baskylen, som den nye lasergraveringsmaskine er sluppet bedst fra. Meget fine kontraster og meget veltillende.

Italiens største geværproducent, Beretta, sætter aldrig sit lys under en skæppe. Der er altid stor ståhej, når de lancerer noget nyt. I disse tider har italienerne ikke kunnet lave et kæmpeshow ud af en nyhed, men er henvist til video og net. Og det er lidt synd for dem, for den nye Silver Pigeon 687 III rummer faktisk noget gode nyheder.

Den nye graveringsstandard slår igennem helt ned på bunden af aftrækkerbøjlen. Rigtig pænt, og det står skarpt.

træ, vi havde på lageret”, til grad 2,5, og det er godt i den klasse. Ellers ligner den på afstand en af forgængerne. En harmonisk over/under med pistolgreb og sort gummibagkappe. Lås, løb og baskyle er, som de skal være i 680-serien; solide og tilpas lave.

Løbene kender vi som Steelium tri-aluminium, og der følger fem stk. 70-millimeter Optima HP-chokes med i pakken. Her stødte jeg lige ind i et Beretta-problem, da jeg ville skifte fabrikschoke på det helt nye gevær fra 1/1 til 1/4. Den monterede choke sad meget – rigtig meget – fast, og da jeg jo ikke vil gøre vold på noget, var jeg næsten på vej til en bøssebager for at få hjælp. Men et sidste hårdt greb løsnede choken, som aldrig havde set en dråbe olie eller fedt fra fabrikken. Det er ikke god finish og er ikke noget, jeg oplever ret ofte på geværer.

Der er løb i 71 og 76 centimeters længde. Rigtig flot finish på overfladen og en tilpas smal ventileret jagtsigteskinne.

Låsen kaldes af mange en bokslås og ser da også sådan ud. Men rent faktisk er aftrækkermekanismen monteret i bunden, hvilket afviger fra den klassiske over/under-boks-lås. Det er en konstruktion, som har vist sig at være særdeles solid og holdbar, og i dag kalder vi den ”Brescia Classic”, fordi den kommer fra Brescia og er blevet kopieret af stort alle andre italienske producenter og har mange år på bagen.

Der er stadig en guldfarvet aftrækker, som jeg ikke er stor fan af. 690’erne har en mere stilfuld og diskret aftrækker.

I, II eller III’eren?

Det er oplagt at holde den nye op imod forgængerne, Silver Pigeon I og II:

– Teknisk set er de tre udgaver stort set ens. Mekanikken og låsesystemet er de samme. Det gælder også for de øvrige

bevægelige dele med ejektor-arme, sikring og chokes.

– Vægten på de tre udgaver er næsten ens. Den nye III vejer knap 100 gram mere med en totalvægt på 3,45 kilo for udgaven med 76-centimeter løb.

– Optima Chokes er de kendte, som er korte i forhold til mange nye chokes på andre geværer.

– Førstehåndsindtrykket er, at III’eren har et betydeligt smukkere udseende end de ”gamle” Silver Pigeons.

– Bagkappen på Silver Pigeon I er en helt almindelig gummibagkappe, men med ru overflade. På III’eren er der kommet den såkaldte MicroCore-kappe, som skulle give mindre rekyl.

– De skyder alle med 76-millimeter patroner og kan klare de fleste ladninger. Dog vil jeg (og heller ikke de bøssebagerne, jeg kender) aldrig skyde med de megakraftige patroner. Hold krudtet på normale ladninger og for det meste 70 millimeter. Det er nok til det meste.

– Den endelige dom over de to er, at jeg tager Silver Pigeon III som den pæneste og mest tiltalende. De to forgængere har haft for mange, skal vi sige, lidt uheldige eksemplarer i leverancerne gennem årene.

Graveringerne imponerer

Hvad er det så, der gør Silver Pigeon III til et bedre (anderledes) gevær? Ovenfor står det jo ret klart, at det tekniske er det samme som før. Det er altså næsten udelukkende kosmetiske forbedringer. De er til gengæld ret så omfattende set i forhold til tidligere.

Graveringerne er som nævnt betydeligt forandrede. Det er en såkaldt femakset laserteknologi, som er brugt. Har man kigget nærmere på Berettas geværer i 690-serien, er det tydeligt, at teknikken fra disse (dyrere) geværer er brugt på den nye Silver Pigeon III.

Der er blomstermotiver langs kanterne og på overflader og bundstykket. På siderne af baskylen er der henholdsvis en fasan og en agerhøne, som udmærker sig ved rent faktisk at ligne rigtige fugle. Laseren er indstillet til meget fine graveringer og til at kunne lave kontrastrige variationer. Der er også graveret fint på rundingerne på låsen.

Graveringerne på Silver Pigeon har i årevis været for ringe efter min mening. Især på baggrund af, at Berettas konkurrenter hos især Caesar Guerini og B. Rizzini har lavet lasergraveringer af meget høj kvalitet – selv på de bil-

Finish har ikke været spidskompetencen på Berettas billige modeller. Det er ikke lykkedes denne gang at få det sidste med, for at en Silver Pigeon skal have samme finish som f.eks. en Guerini i samme prisklasse. Dette er en spritny Beretta, og der er allerede slidmærker på lukketøjet.

> lige udgaver. Ingen tvivl om, at Beretta har kunnet mærke et pust i nakken fra de to fabrikker nord for Gardone Val Trompia, hvor gravering og finish sammen med høj kvalitet har givet bonus. (Så meget, at Guerini efter bare godt 10 år er næststørst i Italien.).

Jeg kender en smule til folkene i Beretta-slottet, og jeg er sikker på, at det har kostet megen overvindelse at erkende, at "de andre" er bedre på nogle områder. Jeg har aldrig mødt nogen i branchen, som lægger så megen vægt på "Vi er simpelthen de bedste" end Berettas salgs- og marketingfolk (så meget, at de end ikke svarer på spørgsmål via mail angående deres produkter).

Langtidsudviklet og holdbart

Man kan ikke tage en Beretta i hænderne uden at mærke, at her er et langtidsudviklet og langtidsholdbart produkt, som mange vælger igen og igen.

Nærmeste konkurrent i Danmark er Browning, både i den billigere ende og i den dyre ende. Beretta er let at skyde med. Det kan mange skydeskoler og skydebaner også bekræfte, da de ofte står som "lånevåben" de steder. Og det er et gevær, som falder godt for de fleste. Standardlængde på skæftet er 36,5 centimeter, som nemt kan øges med en mellemlade i bagkappen.

Vægten er som ved de fleste over/undere, og balancen er også i orden med 1,4 kilo på løbssiden, hvilket umiddelbart lyder af meget. Men det er det ikke – balancen er et af Silver Pigeons adelsmærker.

Jeg har det fint med at skyde med stort set alle Berettaer. Også denne. Jeg skal ikke vurdere, om den skyder bedre end forgængerne. Eller for den

Ikke store udslag og forbedringer her i bunden. Nærmest standard for en Beretta, og det er jo heller ikke så ringe. Men bemærk, at udløserknappen til forskæftet er opdateret til en mindre og pænere udgave.

sags skyld dårligere end et gevær fra 690-serien. Men jeg kan se på testskiven, at med halv choke og en 24-grams sportspatron dækker haglene tæt på det optimale. Der er ikke grund til at tælle haglene: De sidder alle, hvor de skal på 25 meter.

Det er altså noget, der tæller. Skive-testen er ikke der, hvor de fleste nye over/under-geværer varierer. Haglfordelingen er forbavsende ens næsten uanset producent og pris. Enkelte hæver sig over gennemsnittet, og det gør denne Silver Pigeon III.

Berettas "finisher" (som gør geværet klar inden pakning) havde ikke lige husket fedt-et/olien, den dag dette våben blev sendt. Den ene choke sad så meget fast, at jeg var på vej til bøssehandleren for at få den af, men det lykkedes til sidst. Og der er ikke smurt meget på de øvrige bevægelige dele.

Silver Pigeon er ikke en model med 100 år på bagen. Vi skal helt frem til 1994, før den første "rigtige" model kom. Det var model S56, som gav inspirationen til 680-serien, hvor model 682 den dag i dag er "kongen". Men så udviklede det sig med flere udgaver, som hed 686 og 687.

Der er en smule forvirring. I mange år var 686 identisk med Silver Pigeon, mens 687 var en mere luksuspræget udgave, som ikke blev solgt i særlig stort antal. Helt bogstaveligt er EEL687 (ikke en Silver Pigeon) et dyrt, luksuspræget gevær, som heller ikke solgte meget herhjemme. Men der har også være et par 687'ere, som var mere "almindelige". Det er ikke lykkedes at få opklaret tal-mysteriet hos Beretta. Men de er der altså tilbage i tiden, og de er ikke identiske med denne 687.

Model 686 er stadig den Silver Pigeon, man vil kunne finde flest af hos forhandlerne. Hvornår de helt udfases, er der ingen, der ved.

Silver Pigeon III er på markedet med en listeprijs på ca. 21.000 kr., og det gør den også en håndfuld tusind-kronesedler dyrere end forgængerne. De er til gengæld meget brugt som knaldtilbud og i pakkelsninger.

En sammenligning med f.eks. Caesar Guerini i prisklassen er nok værd at lave, ligesom B. Rizzini også har en model i den klasse. Endelig ligger ærkekonkurrenten Browning også i tæt udbud i klassen 20-25.000 kr. Og skulle det være, ville nogle af de tyrkiske navne som ATA Arms (Nordhunt) og Yildiz også være værd at kigge nærmere på.

Beretta importeres af www.normark.dk. thorkild@ellerbaek.eu